

Arrest

nr. 66 727 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 18 augustus 1982 in Khurikau (Noord-Ossetië), waar u ook woonde.

Op 2 of 3 januari 2009 sloot uw broer A. T. (...) zich aan bij de rebellen. Op 7 januari 2009 voerde de politie van Malgobek 's ochtends bij u thuis een huiszoeking uit. U werd meegenomen naar de politieafdeling van Malgobek. U werd een keer verhoord door A. B. (...), luitenant van de recherche. U kreeg vragen over waar uw broer zich bevond. Dezelfde avond werd u vrijgelaten.

Op 22 juni 2009 werd in Nazran een terroristische actie tegen de president gepleegd. Op 25 juni 2009 voerden de FSB en de politie van Malgobek's ochtends een tweede huiszoeking uit bij u thuis. U werd meegenomen naar Magas omwille van deze terroristische actie. Daar werd u door twee mensen

van de FSB ondervraagd over uw broer en over de terroristische aanslag. U werd ook geslagen. Twee dagen later werd u vrijgelaten.

In augustus 2009 werd u thuis gearresteerd en door Russische militairen meegenomen naar Mozdok. U werd er geslagen en door militairen ondervraagd over uw broer. Uw vader betaalde geld aan een tussenpersoon om u vrij te krijgen. Vier dagen later werd u vrijgelaten. Hierna ging u ter verzorging naar het ziekenhuis in Malgobek.

Op 4 juni 2010 vond in een winkel dichtbij Malgobek een ontploffing met dodelijke slachtoffers plaats. Op 5 juni 2010 vond er opnieuw een huiszoeking plaats bij u thuis. Naar aanleiding van de ontploffing werd u aangehouden door de afdeling recherche van de politie van Malgobek. U werd naar de politieafdeling van Malgobek gebracht. Daar werd u ondervraagd door mensen in burger. Een dag na uw arrestatie werd u vrijgelaten. In 2010 voerde de politie nog drie andere huiszoekingen bij u thuis uit, maar u was telkens afwezig.

Eind augustus 2010 kwamen mensen van de familie K. (...) naar uw vader. Ze waren familieleden van een man die gedood werd tijdens de ontploffing. Ze wilden bloedwraak nemen omdat ze vernamen dat uw broer iets met de ontploffing te maken had.

Uiteindelijk verliet u Noord-Ossetië op 13 december 2010. Uw vader bracht u met de auto naar Pyatigorsk. Daar stapte u dezelfde dag over in een reisbus die u naar België bracht. Op 17 december 2010 bereikte u België.

Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en uw rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Noord-Ossetië en Ingoesjetië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd naar aanleiding van de aansluiting van uw broer bij de rebellen. Daarnaast vreest u problemen met de familie K. (...) omwille van bloedwraak.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de huiszoekingen, arrestaties en opsluitingen van 7 januari 2009, 25 juni 2009, augustus 2009 en 5 juni 2010. U kon ook geen begin van bewijs voorleggen met betrekking tot de drie huiszoekingen die plaatsvonden in uw afwezigheid tijdens het jaar 2010.

Evenmin kon u een medisch attest voorleggen van het bezoek dat u in uw land van herkomst bracht aan een psychiater. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U beweerde dat u een medisch attest en foto's van uw letsels kreeg na uw bezoek aan het ziekenhuis in augustus 2009 (CGVS, p. 6, 7, 14, 15 en 20).

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat deze documenten nog bij u thuis in uw land van herkomst zouden liggen. U stelde dat er misschien ook documenten in verband met de verschillende huiszoekingen en arrestaties thuis zouden liggen. U ging proberen om deze documenten binnen de vijf werkdagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 20). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven wat de rebellenactiviteiten van uw broer precies inhielden, noch bij wie hij zich aansloot (CGVS, p. 9).

U beweerde dat u de tweede keer gearresteerd werd omwille van de terroristische aanslag op de president. U wist echter niet of er doden vielen bij die aanslag en of de daders voor de rechtbank werden gebracht. U deed ook geen navraag voor meer informatie over de aanslag (CGVS, p. 12). Aangezien u mogelijks werd aangehouden naar aanleiding van deze aanslag, is het opvallend dat u hieromtrent geen verdere navraag deed (CGVS, p. 12).

U wist evenmin wie uw vader in augustus 2009 liet weten waar u vastgehouden werd en bij welke overheid deze persoon werkte (CGVS, p. 14). Aangezien uw vader deze tussenpersoon 4000 dollar betaalde en u dankzij deze persoon vrij kwam, kan verwacht worden dat u minstens navraag over deze persoon zou gedaan hebben bij uw vader, wat u niet gedaan heeft (CGVS, p. 14).

U kende evenmin de naam van de arts die u in augustus 2009 behandelde in het ziekenhuis (CGVS, p. 15).

U wist ook niet of er een rechtszaak werd opgestart na de ontplofing in juni 2010, hoewel u naar aanleiding hiervan werd gearresteerd en later problemen zou gekregen hebben met de familie van een slachtoffer (CGVS, p. 18).

Ook met betrekking tot uw vrees voor bloedwraak door de familie K. (...) bleef u opvallend vaag.

Zo wist u niet wie het familielid was dat in de ontplofing werd gedood en waarvoor zijn familie een bloedwraak wilde opstarten (CGVS, p. 18-19).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarenboven blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was.

Op 5 juni 2010 werd u voor het laatst gearresteerd. Volgens de stempel in uw binnenlands paspoort werd uw internationaal paspoort afgehaald op 25 augustus 2010. U verklaarde dat u Noord-Ossetië uiteindelijk op 13 december 2010 ontvlucht bent, nadat u enkele maanden geregeld bij familie leefde. U beweerde dat u niet vroeger kon vertrekken omdat u op de chauffeur van de bus moest wachten (CGVS, p. 20).

Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Noord-Ossetië naar België.

U verklaarde dat u eerst met de wagen naar Pyatigorsk ging. Daar stapte u over in een reisbus die naar België reed (CGVS, p. 7). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 7-8).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het achterbleef bij de chauffeur die u naar België bracht (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (Russisch binnenlands paspoort en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Met betrekking tot uw internationaal paspoort verklaarde u dat u dit in augustus 2010 in Mozdok liet aanvragen en afhalen door uw kennis M. (...).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Mocht u in uw land van herkomst gezocht worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Aangaande de psychische problemen waar u melding van maakte, moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 21).

Het is bovendien opvallend dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over eventuele psychische problemen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde van 2000 tot 2004 als sociaal medewerker voor de organisatie "Dobrye Dela" gewerkt te hebben. Deze intussen gesloten organisatie hield zich bezig met de ondersteuning van vluchtelingen. U stelde echter dat uw werk voor deze organisatie niet de aanleiding voor uw vlucht vormde (CGVS, p. 5-6).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 29 juni 2011 dat hij wél in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus als voorzien in de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij voert tevens een schending aan van de artikelen 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van voornoemde wet.

Hij stelt ook dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Verdrag van Genève schendt.

Hij voert verder een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangaande de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker geen tastbare bewijzen voorlegt van zijn problemen, wijst verzoeker er op dat hij wel degelijk zijn best heeft gedaan om bewijzen te verzamelen maar voegt er aan toe dat hij van de vele huiszoekingen en arrestaties nooit een tastbaar bewijs heeft gehad en dit ook gezien de aard niet kan opvragen aan zijn familie of vrienden.

Hij verklaart dat zijn familie hem intussen een fax heeft kunnen bezorgen van zijn medische behandelingen in Ingoesjetië.

Verzoeker legt eveneens een medisch attest voor van zijn arts in België waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk ernstige mentale problemen heeft naar aanleiding van zijn problemen in het land van herkomst.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust en over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker besluit dat er een gedeelde bewijslast bestaat die zowel op hem als op de commissaris-generaal rust en stelt dat het feit dat hij geen bewijzen voorlegt, niet als argument tegen hem mag gebruikt worden.

Wat betreft de lastens hem in de bestreden beslissing weerhouden onaannemelijkheden en vaagheden, laat verzoeker gelden hij problemen ondervond naar aanleiding van de betrokkenheid van

zijn broer bij activiteiten van rebellen en dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat onderzoeksmaatregelen van de autoriteiten daaromtrent nog dagelijks plaatsvinden.

Verzoeker verklaart dat zijn broer actief lid was van een groepering die zich "Wahhabi" noemt en citeert vervolgens uit enkele rapporten die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift en waaruit volgens hem blijkt dat leden van "Wahhabi" vervolgd worden en dat deze radicale moslimbeweging in Dagestan bij wet verboden werd.

Dat verzoeker niet in detail kon beschrijven waaruit de activiteiten van zijn broer bestonden, wijt hij aan het feit dat hij zelf geen lid was van voormelde groepering en aan de beperkte informatie die hij kreeg van zijn broer.

Verzoeker laat, aangaande de persoon die werd omgekocht om zijn vrijlating te bekomen, gelden dat hij deze persoon niet kende en dat zijn vader diens identiteit niet heeft willen prijsgeven.

Verzoeker stelt niet te begrijpen dat het feit dat hij de voornaam van het overleden familielid niet kent de bedreiging van de bloedwraak ongeloofwaardig zou maken. Hij citeert een rapport waaruit moet blijken dat bloedwraak een gekend probleem is in de Russische Federatie.

Verzoeker handelt vervolgens opnieuw over de bewijslast; hij meent dat hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft gebracht betreffende zijn "*vervolging in Dagestan* (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 8, 10) dat bovendien niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens en dat hij in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht.

Verzoeker citeert vervolgens een nota van het UNHCR en besluit dat de commissariaat-generaal hoogstens twijfel omtrent zijn verklaringen, maar zeker geen ongeloofwaardigheid, had kunnen weerhouden en dat in geval van twijfel, hem het voordeel van deze twijfel had moeten worden gegund.

Verzoeker legt nog uit dat hij zijn paspoort heeft kunnen bekomen door een kennis op niet legale wijze; waardoor hij tienmaal de normale prijs diende te betalen, wat volgens hem wijst op de werkelijke noodzaak om zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden hebben. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst wordt opgemerkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker niet alleen heeft geweigerd omdat hij geen begin van bewijs bijbracht van de door hem ingeroepen problemen -zoals verzoeker voorhoudt-, maar ook omdat hij vaag bleef over essentiële elementen betreffende zijn asielmotieven en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn paspoort en reisroute.

Wat betreft het faxbericht dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt tot staving van een medische behandeling in Ingoesjetië, stelt de Raad dat het een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad ook vast (zie de nota van 15 juli 2011, p. 3) dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat dit stuk op basis van 8 PrRvV ook niet in overweging kan worden genomen. Het verzoekschrift legt ten andere ook niet uit hoe dit stuk de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten.

Zo verzoeker bij zijn verhoor op 19 mei 2011 op het Commissariaat-generaal melding maakte van psychische problemen, liet hij na dit toen te staven.

Het medisch attest van 23 mei 2011 dat hij nu bij zijn verzoekschrift van 29 juni 2011 voegt en dat volgens de vermelding in het briefhoofd bestemd is voor de "Dienst Humanitaire Regularisaties" bij de Dienst Vreemdelingenzaken, brengt geen bewijs aan van de door verzoeker voorgehouden moeilijkheden in zijn land.

De Raad stelt trouwens vast dat zo de arts neerschrijft dat verzoeker "*deja en Ingousheti traité à cause de la dépression*" (eigen vertaling: "reeds in Ingoesjetië verzorgd geworden voor depressie"). Uit niets blijkt dat deze dit niet enkel vernam dan uit de mond van verzoeker zelf, wat de causaliteit tussen de letsels en de oorzaak, zijnde verzoekers voorgehouden feitelijkheden in zijn land, helemaal niet aantoot.

Het stuk levert geen bijdrage in de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De Raad volgt verzoeker niet als hij het heeft over de "*gedeelde bewijslast*" en de "*onderzoeksplicht*" die op de commissaris-generaal rust.

De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en het is niet de taak van de commissaris-generaal om in de mate waar de asielzoeker daaromtrent in gebreke blijft, zijn inspanningen op te voeren om lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De informatie die verzoeker bijbrengt aangaande de groepering "Wahhabi Islam" en waaruit blijkt dat er in Ingoesjetië en Dagestan strijd gevoerd wordt door de autoriteiten en militante Wahhabieten, betekent niet dat de door verzoeker aangehaalde problemen automatisch als geloofwaardig moeten aangenomen worden. Ook de melding dat deze voormelde moslimgroepering in Dagestan verboden is en een voorval van een blijkbaar onterechte arrestatie van een persoon op 22 april 2010, doen dit niet.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook de uitleg in het verzoekschrift inzake de persoon die voor zijn vrijkoping zorgde, overtuigt niet. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij niet wist wie deze persoon was en dat zijn vader hem dit niet wilde vertellen terwijl hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 14) aan zijn vader nooit te hebben gevraagd wie die persoon was, noch voor welke overheid hij werkte. Beide versies gaan niet samen en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De stelling van verzoeker dat hij niet begrijpt dat het feit dat hij de voornaam van het overleden familielid niet kent, de dreiging van de bloedwraak ongeloofwaardig maakt zoals gesteld in de bestreden beslissing, weerlegt dit argument niet; het onbegrip van verzoeker is inderdaad niet in staat om zijn falen omtrent een element in zijn relaas -dat niet als onbelangrijk kan worden beschouwd- in het kader van de bloedwraak, te verklaren. Een verwijzing naar algemene informatie over bloedwraak in zijn land van herkomst volstaat eveneens niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers uitleg dat zijn paspoort op een illegale wijze werd verkregen via een kennis, kan de lastens hem weerhouden ongeloofwaardigheden inzake de reisweg en de lange periode tussen de problemen en het vertrek niet verklaren. De motivering dienaangaande blijft dan ook behouden.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing inzake zijn gebrekkige kennis over de aanslag op de president, de naam van zijn behandelende arts in het land van herkomst en het feit of er al dan niet een rechtszaak werd opgestart na de ontploffing in juni 2010; te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook staande en keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad wijst er nog op dat, in strijd met het verzoekschrift dat stelt dat verzoeker "*wat betreft zijn vervolging in Dagestan (sic), een coherent en geloofwaardig asielrelaas uiteen heeft gezet dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens waardoor hij de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt*" (zie het verzoekschrift, p. 8 en 10), uit zijn feitenrelaas -dat niet betwist werd-, blijkt dat verzoeker nooit van enige vervolging in Dagestan gewag heeft gemaakt.

De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

De Raad is van oordeel dat in acht genomen wat voorafgaat, hem geen elementen ontbreken om zonder twijfel te kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoeker geen geloofwaardig verdient.

Er is geen bijkomend onderzoek nodig door de commissaris-generaal.

Er is derhalve ook geen reden om het relaas te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet. Verzoeker brengt

geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

De bestreden beslissing stelt terecht, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven, door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveringen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 mei 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE